

Sygn. akt VI RCa 281/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Niewiadomska (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Piórkowska

SR del do SO Ada Wacław

Protokolant: st. sekr. sądowy Sylwia Łastowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 roku w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa **G. K.**

przeciwko **B. S.**

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego i obniżenie alimentów

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim

z dnia 27 czerwca 2018 roku

sygn. akt III RC 149/17

I. oddała obie apelacje;

II. koszty procesu za instancję odwoławczą między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt VI RCa 281/18

UZASADNIENIE

Powód G. K. wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny względem B. S. (poprzednio K.) określony wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt VI RC 833/15 wygasł z dniem 01 listopada 2017 r., ewentualnie o obniżenie z dniem 01 grudnia 2017 r. alimentów określonych w przedmiotowym wyroku rozwodowym z kwoty 500 zł miesięcznie do kwoty 200 zł miesięcznie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że od czasu wydania wyroku rozwodowego zaszły istotne zmiany, które uzasadniają uchylenie obowiązku alimentacyjnego, względnie jego obniżenie. Podniósł, że pozwana nie musi już opiekować się chorą matką i może podjąć zatrudnienie. Nadto córka stron podjęła naukę w O. i nie wymaga bezpośredniej pieczy. Zwrócił uwagę, że od początku 2017 r. zmieniono mu grupę podatkową, w następstwie czego zwiększyły się jego obciążenia podatkowe. Jego wynagrodzenie jest również niższe niż w dacie orzekania rozvodu stron.

Pozwana B. S. (poprzednio K.) w odpowiedzi wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazała, że nie pracuje i nie dysponuje żadnymi środkami utrzymania. Podejmuje próby uzyskania pracy, jednakże stan jej zdrowia uniemożliwia jej podjęcie pracy wymagającej wysiłku fizycznego. Nadto w związku z

trudną sytuacją materialną popadła w długi, a rozpoczęcie przez córkę nauki w O. zwiększyło koszty jej utrzymania, które musi pokrywać. Podniosła, że aktualne dochody powoda są wyższe niż w dacie orzekania rozwodu. Zmiana stawki podatkowej jest zaś konsekwencją zmiany stanu cywilnego z czym powód powinien był się liczyć podejmując decyzję o kontynuowaniu pracy na terenie N..

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt III RC 149/17 obniżył z dniem 01 lutego 2018 r. alimenty od powoda G. K. na rzecz pozwanej B. S., których wysokość została ustalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie sygn. akt VI RC 833/15 w kwocie po 500 zł miesięcznie do kwoty po 400 zł miesięcznie, płatnej na warunkach dotychczasowych (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu.

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, że od października 2016 r., kiedy Sąd orzekł o obowiązku alimentacyjnym powoda względem pozwanej nie zaszły takie zmiany, które uzasadniałyby ustalenie wygaśnięcia tego obowiązku. Zaszły natomiast zmiany uzasadniające jego obniżenie. Podniósł, że sytuacja materialna, osobista oraz możliwości zarobkowe powoda nie uległy zasadniczym zmianom. Stan jego zdrowia pozostał bez zmian, jego wynagrodzenie i koszty zamieszkania są na zbliżonym poziomie do sytuacji z czasu ustalania jego obowiązku alimentacyjnego. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że nieznacznej poprawie uległa sytuacja pozwanej, która od 01 lutego 2018 r. podjęła pracę okresową w N. uzyskując średni dochód w wysokości około 2 000 zł miesięcznie. Poprawa ta jednak jest nieznaczna, gdyż jest ograniczona przez wzrost wydatków na potrzeby córki. Sąd Rejonowy uznał zatem, że zasadne jest obniżenie zasądzonych od powoda na jej rzecz alimentów do kwoty po 400 zł miesięcznie tj. kwoty odpowiadającej mniej niż 5 % jego miesięcznych dochodów.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodły obie strony.

Podwód G. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem historii rachunku bankowego pozwanej i decyzji przyznającej świadczenia wychowawcze i socjalne na córkę i konsekwencji przyjęcie, że pozwana obecnie ponosi zwiększone koszty utrzymania córki,
- wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających tj. okoliczność, że pozwana przekazuje córce jakiegokolwiek dodatkowe kwoty,
- dokonanie oceny zeznań pozwanej w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyrażające się daniem im waloru wiarygodności;

2. naruszenie art 232 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwana udowodniła, że jest niezdolna do podjęcia zatrudnienia w kraju;

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że jego sytuacja materialna nie zmieniła się pomimo, że otrzymuje niższe wynagrodzenie niż w czasie orzekania o alimentach w wyroku rozwodowym.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że od czasu orzekania o jego obowiązku alimentacyjnym względem pozwanej jej sytuacja znacznie się poprawiła. Pozwana pracuje okresowo w N.. Nadto ich córka przekazuje jej stale środki pieniężne. Otrzymuje także zasiłki i świadczenia z pomocy społecznej. Odnosząc się do rzekomo zwiększonych wydatków pozwanej na małoletnią córkę podniósł, że to pozwana samodzielnie podjęła decyzję o wynajęciu stancji dla niej, pomimo, że miała ona możliwość zamieszkania w bursie przy szkole do której uczęszcza. Podkreślił, że pozwana aktualnie mieszka sama, wyjeżdża do N. do pracy tym samym ponosi niższe koszty utrzymania mieszkania.

Pozwana B. S. w złożonej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu tej oceny z całkowitym pominięciem części przeprowadzonych dowodów i sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż ograniczonej poprawie uległa jej sytuacja,
2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie tego jaki wpływ na jej sytuację materialną mają zaciągnięte przez nią zobowiązania w związku z trudną sytuacją w jakiej znalazła się po rozwodzie.

W konsekwencji wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu zaprzeczyła aby jej sytuacja majątkowa uległa poprawie. Podała, że obciąża ją obowiązek spłaty szeregu zobowiązań stąd zmuszona była podjąć zatrudnienie w N..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie i na podstawie poczynionych ustaleń wyciągnął słuszne wnioski.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu i także uznaje, że w niniejszej sprawie, nie zaszła zmiana stosunków uzasadniająca uchYLENIE obowiązku alimentacyjnego powoda względem byłej żony, lecz nastąpiła zmiana, która uzasadnia zmodyfikowanie wysokości obowiązku alimentacyjnego powoda.

Bezspornym jest, że małżeństwo stron zostało rozwiązane z winy powoda i w sprawie zastosowanie ma przepis art. 60 § 2 kro. Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby wpłynąć na uchYLENIE tego obowiązku. Tym niemniej, wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na konieczność zweryfikowania wysokości zasądzonych alimentów. Zdaniem Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe, gdyż poprzedzone zostało dokładną i bardzo szczegółową analizą sytuacji materialnych obu stron i je w pełni uwzględnia.

Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji powoda jakoby pozwana obecnie była w stanie samodzielnie się utrzymać. Wskazać należy, że od ustalenia obowiązku alimentacyjnego powoda względem byłej żony nie minęło dużo czasu. Pozwana nie miała zatem czasu na uregulowanie swojej sytuacji. Nadto z racji wcześniejszego długoletniego osobistego zaangażowania w życie rodziny i sprawowanie opieki nad dziećmi ma zdecydowanie mniejsze możliwości zarobkowe. Bark doświadczenia zawodowego niewątpliwie nie będzie ułatwiał jej znalezienia pracy. Podkreślić przy tym należy, że pozwana nie jest bierna i podejmuje działania mające zapewnić jej dochód umożliwiający samodzielne utrzymanie. Jest przy tym ograniczona nie tylko stanem swojego zdrowia, ale i koniecznością sprawowania pieczy nad córką. Wprawdzie córka stron aktualnie rozpoczęła naukę w O., gdzie obecnie mieszka niemniej jednak trudno oczekiwać, jak tego chce powód, że pozwana będzie stale świadczyć pracę na terenie N.. Małoletnia potrzebuje nadal matki, opieki i zainteresowania jej sprawami.

Odnosząc się do argumentów strony pozwanej wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że jej sytuacja materialna uległa nieznacznej poprawie, co uzasadnia obniżenie należnych jej od powoda alimentów. Słusznie bowiem Sąd I instancji wskazał, że pozwana aktualnie podejmuje pracę z której osiąga wynagrodzenie. Niemniej jednak poprawa jej sytuacji materialnej jest ograniczona przez wzrost wydatków na utrzymanie córki, która rozpoczęła naukę poza miejscem swojego zamieszkania, co generuje dodatkowe koszty. Jest to zmiana jedynie symboliczna jednakże uzasadniająca nieznaczne obniżenie należnych pozwanej alimentów.

Reasumując stwierdzić należy, że słusznie Sąd Rejonowy uznał, że zasadne jest dalsze utrzymanie alimentów, które winny rekompensować pozwanej niekorzystne zmiany wynikające z rozpadu małżeństwa stron. Jednocześnie

uwzględniając, że pozwana podjęła zatrudnienie należało nieznacznie tą rekompensatę obniżyć do kwoty 400 zł miesięcznie.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono o oddaleniu apelacji.